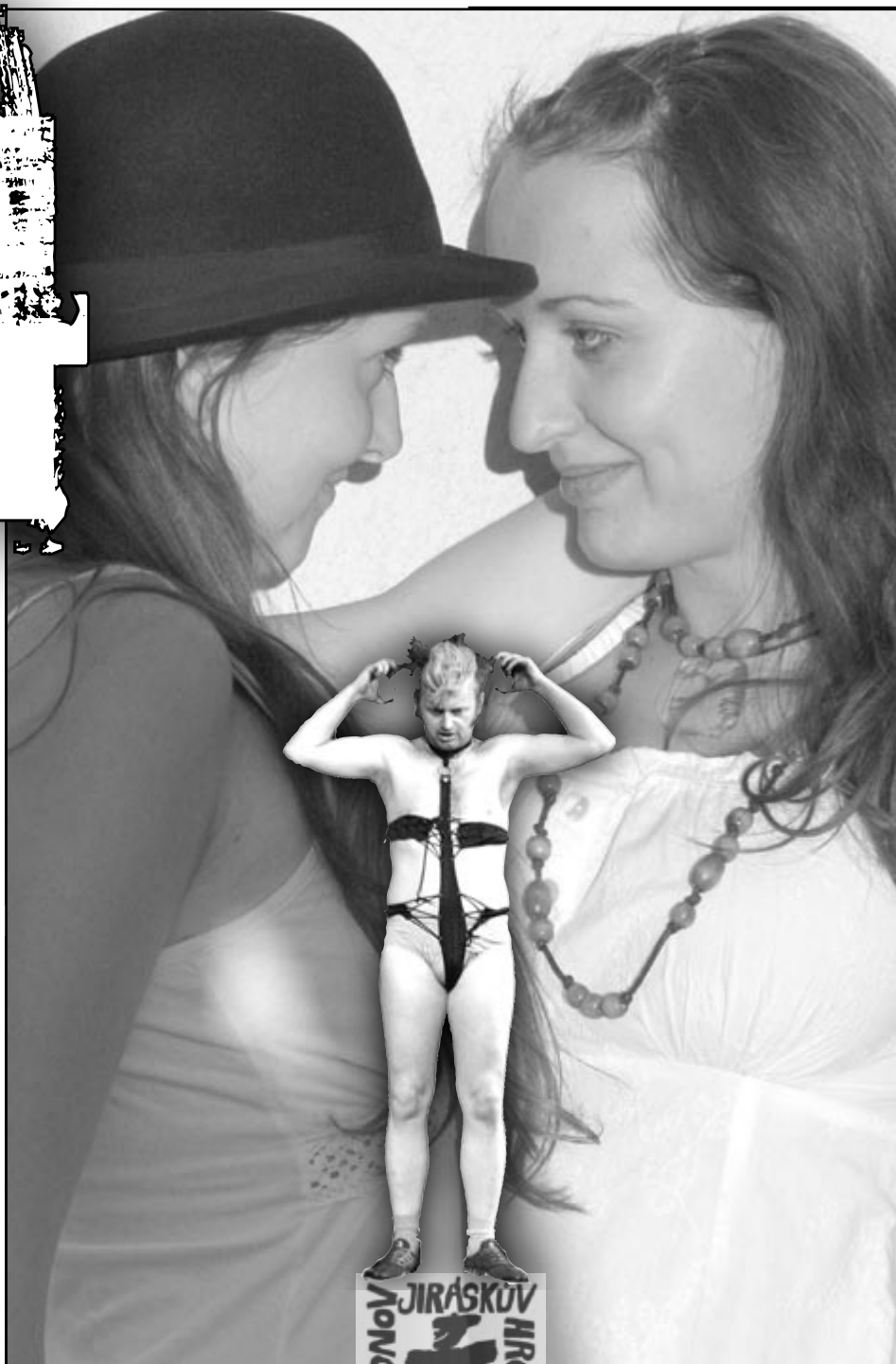

PRÁVO DAV4

Amatérští n-goisté

Povšimli jste si také, jak jsme ve svém každodenním životě stavění proti sobě? Jak neurvalí jsou na sebe řidiči, jak hnusné smýšlejí autobusáci o svých pasažérech, jak běžné jsou v mladé generaci jízlivé poznámky o důchodcích, jak se rasistické řeči staly normální složkou společenské konverzace, jak se fakt mluví pořád o penězích? A dál: ačkoliv se nám dobře vede, naše země viditelně přetéká blahobytem a rozhodně není třeba na spotřebě šetřit, jsme neustále ujišťování,

že pokud si nedošlápneme na ty, kteří se tomto spotřebním kolotoči nepodílejí, naše hospodářství se v nejbližší době zhroutí? Ačkoliv bohatství ze všeho kolem jen kape? A ještě: neznepokojuje vás, že ačkoliv my Evropané žijeme v míru, jsme neustále ujišťování o tom, že nás někdo ohrožuje? A že se musíme bránit, přesněji řečeno, že se máme svěřit do ochrany někomu, kdo se v tom všem vyzná, takže ví nejlíp, jak nás ochránit? A napadá vás taky, jako mě – nebo se na nás vykašlat, pokud se mu to nevyplatí? Svět, ve kterém žijeme, je plný konfliktu, ale jakoby v něm chybělo drama. Není divu, drama vyžaduje jednání a jednání se od nás nežadá. Žádají se úkony – správně vyplnit formulář

René Levínský

(1966)

vystudoval teoretickou fyziku na fakultě jaderné a fyzikálně inženýrské ČVUT v Praze u prof. Čestmíra Burdika /diplomová práce O nekomutativním diferenciálním počtu a kvantové grupě GL_{J(2)}/. Získal doktorát na CERGE University Karlovy /disertace O síle v rozhodování/. Habilitoval se na Univerzitě Alberta Ludwiga v jihu bádenském Freiburgu. V současnosti pracuje jako zástupce ředitele oddělení pro ekonomii promyšlených vztahů na ústavu Maxe Plancka v Jeně. Zabývá se teorií kooperativních a evolučních her a experimentální ekonomii. Je zakládajícím členem Nejhodnějších medvídků a členem Game Tudory Society.

Jeho dosavadní dramatické dílo sestává z osmi divadelních her pro dospělé a čtyř loutkových her pro děti (ty podepisuje na památku svého otce Šimon Olivětín). Jeho žena Rachel Levínský je spoluautorkou scénáře filmu Ještě žiju s plácačkou, věšákem a čepicí.

HARILA JE CUDNÁ HRA

Včera se v Jiráskově divadle pohnuly dějiny amatérského divadla. Soubor Nejhodnější medvídků tam uvedl extrovertní grotesku HELMUTA KUHLA Harila. Její autor se na představení přijel podívat až z německé Jeny, kde nyní žije. Vyzpovídali jsme ho.

Kdo je Helmut Kuhl?

Helmut Kuhl je samozřejmě jenom pseudonym. Ve skutečnosti jsem se narodil 15. 2. 1966 v srdci Duryňského lesa, v Suhlu Evě Novákové z Prahy a Andreasi Bandovi, přímému potomkovi sládka broumovského pivovaru jako Andreas Band. Otce si bohužel téměř nepamatuji, neboť se náhodou jako voják vojsk NDR smrtelně zranil při okupaci Československa, a my jsme se v roce 1970 přestěhovali do Hradce Králové. Hradec mi k srdci nikdy nepřiřadil, miloval jsem jenom Teslu Pardubice a nejvíc obránce Jana Levínského. Po slavném vítězství Tesly posílené hráči Dukly Jihlava Josefem Augustou a Jiřím Králíkem a CHZ Litvínov Ivanem Hlinkou a Jiřím Bublou 31. 12. 1977 nad Minnesotou North Star v poměru 4:3 (góly Augusta, Bubla, Šťastný a Novák) jsem se nechal v lednu 1978 přejmenovat na Levínského. Jméno René mám po jediném kamarádovi ze školky v Suhlu, na kterého se ještě pamatuji. Jmenoval se René Uske.

Včera uvedli na JH Nejhodnější medvídků Kuhlovu, tedy vaši hru Harila. Co byste nám o ní a o jejím vzniku mohli říct?

Vznik hry souvisí s jednou z mých volnočasových aktivit - občas vystupuji se skupinou Pekelní satani jako její frontman. Právě na společném koncertě Satanů s novobydžovskou punkovou kapelou N.V.Ú v basilejském klubu Hirschenek jsem se poprvé setkal s Elsou, Karl-Heinzem, Rudim a Giovannou a vyslechl jejich plán unést gorilu Kisoro z basilejské zoo. Akce jsem se pak aktivně zúčastnil přestrojen za Kisoro a zaznamenal ji jako svou zatím poslední hru. Vlastně bych zde velmi rád poděkoval prezidentu Spolku přátel Zoo Basilej panu Dr. theol. hc. Peteru Schmidovi, jemuž jsem plán freiburských punkerů dekonspiroval a který mně aktivně pomáhal s mým protiplánem.

Vaše hra je v mnoha ohledech velmi radikální - jak v jejím zasazení do komunity punkerů a v pohledu na dnešní svět,

ROZHOVOR

tak v používání jazyka. Je jejím smyslem šokovat? Má vůbec dnes radikalismus a snaha o šokování nějaký smysl?

Jistě, od mé předchozí hry Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou, která byla čistou reality play, čímž chci říct, že byla kompletně downloadována ze skutečnosti, se zde jedná o radikální posun - tentokrát jsem do reality aktivně vstoupil a zručně ji moderoval přestrojen za gorilu. Jedná se tedy o tvůrčí přístup k realitě, vlastně o návrat k tradiční umělecké fabulaci s tím rozdílem, že já prvotně fabuluji přímo skutečnost a tu až ex-post zaznamenávám jako divadelní hru. Vzniká tedy jistá meta-realita ve formě metafikce, která snad šokuje diváka, ale věřte, že Elsa, Karl-Heinz, Rudi i Giovanne byli šokováni mnohem víc, což bylo i mým primárním cílem.

Má divadlo a šířeji umění dnes nějaký smysl?

Vždyť o tom mluvím. Umění má vytvářet nové světy, anebo aspoň rekonstruovat ty staré. Po malíři chceme, aby maloval to, co by chtěl vidět, ale není to k vidění, nebo to, co viděl a my jsme neviděli, anebo to, co jsme viděli všichni společně, ale jinak. A stejné je to s divadlem. Necht' stojí rozkročeno mezi radikální performance na jedné straně a konvenčním záznamem této performance ve formě konverzační komedie na straně druhé, mezi Artaudem a Nestroyem, v řadě Jiřiny Bohdalové a bosými chodidly Vlastimila Harapese. To je pravé divadlo, to je divadlo, které má smysl.

Vaše hra je ve využívání vulgarismů extrémní. Jsou podle vás nějaké hranice v používání slov na jevišti? Může si dramatik „dovolit všechno“?

Já vůbec nezkoumám, jak moc může být člověk na jevišti vulgární a je-li nějaká hranice. To mě nezajímá. Já se jen pokouším psát rytmicky a k tomu se všechny ty vulgarity náramně hodí. Ony vlastně nenesou žádný význam, jen znějí. Obecně si ale myslím, že pokud jsou v hledišti dospělí lidé, tak může zaznít všechno.

Jak jste spokojen s interpretací své hry Nejhodnější medvídků?

Mám tu inscenaci rád. Zejména představitelka titulní role Johana Švarcová je kouzelná. Nemyslím, že Harila je lehká hra. Je třeba se jí zmocnit cudně, a to se myslím podařilo. A já se jí teď nechávám dojímat.

Vladimír Hulec

ANKETA

Co je pro vás na divadle už moc?

Moc otázek.

Tomáš Žížka, lektor semináře P

Vadí mi násilí. Ale záleží na formě. Dobře podané násilí mi nevadí. Ale vadí mi násilí pro násilí, nahota pro nahotu. Na jednom zahraničním festivalu jsem viděl popravu kohoutka. Byla to úplně zbytečná. Stejněho efektu mohli dosáhnout maketou nebo něčím divadelním. Z toho důvodu mi poprava toho kohouta přišla naprosto nepatřičná a „moc“..

Lukáš Matásek, vedoucí oddělení agentury Dilia, lektor semináře A

Tabu na divadle není. Myslím si, že se na jevišti může všechno. Ale kdybych měl říct, co je pro mne „moc“, tak to hlavní hledisko je, zda je to dobré nebo špatné divadlo. Nezáleží mi na tom, zda jde o klasickou činohru nebo nejtvrďší avantgardu. Když je něco „moc“ špatný, je to pro mě „moc“ a je jedno, zda je to provokativní nebo surová klasika.

Jakub Škorpil, herec DS Antonín Praha, redaktor revue Svět a divadlo

BEZ METAFORY NENÍ DIVADLO

Vsobotu proběhla na nedalekém Hrádečku každoroční Zahradní slavnost u ADREJE KROBA. Přesto den poté přijel tento dvorní režisér Havlových her, zakladatel a vedoucí Divadla Na tahu na pár chvil do Hronova.

Proč jste přijel do Hronova?

Na představení hry Harila. Už jsem tu inscenaci sice viděl, ale bylo to hodně z boku. Neviděl jsem ji v těch klasických proporcích jeviště – hlediště, tak jsem na ni zvědavej. Proč právě na ni? Inscenoval jsem před časem Levinského Pláčečku a od té doby mě Rané jako autor i jako člověk zajímá. Mám pro něj slabost. Jsme dnes – dalo by se říct – přátelé a v slabších chvílích se navzájem povzbuzujeme. Chválíme jeden druhého, přitom si možná někdy myslíme každý něco jiného. A tak jsem ho přijel povzbudit a vyjevit jemu i hercům patřičné a jistě zasloužené uznání.

Nechtěl byste Harilu inscenovat?

Nevím. Já musím hru nejdřív pochopit. A protože jsem poměrně špatně chápavej, musím každou stránku a každou větu přečíst desetkrát a někdy i víckrát, než v textu najdu něco, čeho bych se chytil. Takže ano – rád bych se s Harilou „utkal“ – ale zatím nevím jak. Zatím si s ní nevím rady. Stejně je to s Reného textem Fysik a jeptiška, který mám doma na stole už delší čas. Jsem zkrátka pomalý.

Co vás na Harile zaujalo?

Když René začal hru psát, poslal mi nějakých pět, osm, možná deset stránek textu. Říkal jsem si: Je to ostré, ale je to o životě, to by mě zajímalo. A dlouho jsem čekal na to, až tu hru dopíše. A to bylo opravdu hodně dlouho. Nevím, jestli rok nebo dva. Když se pak ke mně text dostal, viděl jsem jeho inscenování jinak, než René. Já bych jej inscenoval bez všech těch výtvarných pentlíček, co mají herci na sobě a jak jsou pomalováni, jinak bych řešil scénu. Soustředil bych se čistě na text. Ale ještě bych potřeboval nějaký další záchytný bod, jako byla třeba smrt v Pláčečce. Právě ten zatím v textu hledám.

Je něco, co podle vás na jeviště nepatří?

Myslím si, že na jeviště nepatří živí koně, zvlášť když je třeba rozměr divadla jako třeba DNZ, tedy 4,5m od portálu k portálu, 6m hloubka a 3,75m vejška. To se týká také slonů, žiraf a podobné zvěře. Sem tam snesu psa, pokud zbytečně moc neštěká, pokud má nějakou improvizaci schopnost a nějak se vkomponuje do hry vtipně, účelně a projeví tak pochopení pro autora a pro to, co se na jevišti děje. Jinak se na jevišti může dít cokoli.

A co na jeviště vždy patří?

Já si myslím, že divadlo je o nápadech, že divadlo je o tom, jak vtipně a vynalézavě zobrazit skutečnost v určité metafoře. A o to se vždycky pokouším. Bez metafory přestává být divadlo divadlem.

Vladimír Hulec

HARILA

H = hovno
A = anál
R = ryjící čurák
I = infantilní píča
L = lízaná mrdačka
A = anakonda

Do prdele, kurva zpíčená, kterej zasranej čuráckej zmrď porotskej to sem poslal?

P.S: jsem stará bába, která už leccos zažila, ale musela jsem si dát v Čapkárně panáka. A to jsem zhlédla jen 25 minut. Jestli to takhle půjde dál, bude za chvíli české divadlo v prdeli. Je vám to dost cool?

S pozdravem Jitka Příbylová (nechápací laik)

p.s. Srovnání Nejhodnějších medvídků s L. Klímou, či J. Váchalem je eufemisticky řečeno, více než opovázlivé. Ona totiž kultivovaná vulgarita ve svém důsledku nakonec vůbec vulgárně nevyznívá. Napravím se: na cool drama půjdu příště alespoň ožralá, když už ne rovnou se šlehem.

a zaplatit povinné dávky, řádně se přihlásit, zaregistrovat, v termínu odeslat, odbavit: jistě taky cítíte, že tato slova skutečné jednání neobsahují, že se za nimi neskrývá žádná aktivita. Že dokonce neumožňují žádný rozhodování.

Tohle všechno se samozřejmě musí projevit v literatuře i v divadle. Taky jste si povšimli, jak kamenná divadla změšťáče? Jak se přísně varují experimentu, jak se bojí publika? A jak publikum lpí na předem vytvořených představách o tom, co chce vidět, ale když to vidí, není spokojeno, protože přece jenom cítí prázdnotu? Jak kulturní lidé vůbec nechtějí poslouchat moderní vážnou hudbu, takže i kulturní stanice Vltava ji vysílá až před půlnocí? Jak jsou literární i dramatické texty vágní, bez pevné struktury? Jak se nám jazyk rozředil plevelnými slovíčky, jak místo, které nejsme schopni zaplnit reflexí vlastní existence, zaplňujeme sexem?

Amatérské divadlo (a amatérství vůbec, vždyť i četná kulturní periodika neplatí honoráře) v současné společnosti hraje úlohu kulturní a společenské alternativy. Skutečný humor, ten, který je „způsobem vidění“ nenajdeme na jevištích v komorních divadlech, hrajících bulvárni komedie, ale v prostorách, kde se hraje divadlo z potřeby. A pochopitelně také z ochoty. Skutečná reflexe společenské situace se objeví nejdřív tam, kde tvůrci nejsou svázáni standardní délkou, formou, provedením. Amatérské divadlo je nepominutelný – a nenahraditelný – kulturně společenský fenomén. Je to podstatná součást oněch „nikým nevolených“ občanských struktur, které jsou nepohodlné vládnoucím politickým strukturám, protože jsou na nich nezávislé. A proto údajně ohrožují demokracii. Cítíte taky, jaká je to nehoráznost?

Alena Zemančíková

UPOZORNĚNÍ

HUA HUA HUA

Hubnete? Stárnete? Nespíte? Nemáte co dělat? Do čeho píchnout? Chcete v němčem plavat? Kouříte marihuanu? Ne? Tak si s ní pojdte alespoň zacvičit! Společně s Janou Koubkovou a marihuanou... **Každý den za pěkného počasí** jste vítáni mezi **9:00-10:00** v parku Aloise Jiráska v bazénu. Pozor! S sebou ne trému, ani trávu! Těší se na vás seminář „Nestyďte se nestyďet“

**HAUNA AUNA AUNA MARIHU
MARIHU MARIHU AUNA MARIHU
AUNA MARIHU AUNA MARI
MARIHUANA!**

red

TAK TO VIDÍM JÁ

Vítěk Herzina

No tak to vám povím, to by se líbilo naší mladý. Ta má ráda tuhle tu Majdu a všechny ty loutky a tohle bylo lepší tedy. No bylo to pěkný, legrace byla, moc děkuju.

Linda Kotisová

Bylo to skvělý. Za tohle představení moc děkuju. Pro mě to bylo první představení, u kterého jsem se bavila od začátku do konce a neusnula.

Sandra Kotisová

Paráda!

Hana Mášová

Pohádku začarovaný les bych přála i svým dávno už dospělým dětem. Ten vlk! Ta Kateřina!

VZHŮRU ZA DOBRODRUŽSTVÍM (ALE UČITELKY NECHTE DOMA)

Soubor Bublanina tvoří dvě ženy, schopné kuchařky, učitelky (zatím se smyslem pro humor), které proly kouzlu loutkového divadla a pokusily se o jiných. Tolik text programové brožury.

RECENZE
pad-
padnutí

Můj dojem ze Začarovaného lesa, který mě neopouští už druhý den, je, že dotyčné učitelky a kuchařky propadly především kouzlu předvádět se před diváky lhotejno, zda malými či velkými. A že proto Kateřina Davidová sedla, text napsala, svou hru zřežirovala, loutky vyrobila, scénografii navrhla a hudbu (na lidové téma) napsala či přesněji řečeno vybrala, popřípadě kolegyni k spoluúčasti přesvědčila.

K tomu prvému, neboli hře samé: autorka pospojovala různé pohádky chatrnými veršíky typu „nemeškej – hola hej“ do zadrhujícího děje, jehož jediným vodítkem je hledání princezny, která se bůhvíproč vydala vzhůru za dobrodružstvím a je nutno ji sledovat a nenechat ji dobrodružství napospas. Veršíky nemají kouzlo samovýroby, jak tomu bylo například u Tajemného VADu v Karpatech, ostatně jsou volně zaměňovány za zřejmě improvizovanou prózu. Co se režie a okouzlení loutkovým divadlem týká – ano, loutka vlka je vtipná, jeho zívající zubatá tlama potěší, ale s maňáskovými loutkami se tu zas až tak moc nehraje, Kašpárek poskakuje a princezna umanutě kráčí za zvuků stereotypní písničky za svým dobrodružstvím, zato se stále víc jako herečky prosazují obě paní učitelky, ačkoli jejich profesní dovednosti mají jisté slabiny. Třeba způsob, jak Kateřina Davidová

mluví, nebere na dětské publikum příliš ohled, záplava oddrmolených slov a vět se na ně hrne v neorganické povodňové vlně, která nerozlišuje co je a co není podstatné, jen když se stále mluví a mluví. A děti jsou okřikováni málem jako ve škole. O loutkách už byla řeč, posouzení jejich výtvarné kvality ponechávám na odbornících, za sebe jen dodávám, že jevištní konstrukce ověšená barevně i materiálově neslučitelnými drapériemi, mému oku rozhodně nelahodila.

Paní učitelky to jistě minily dobře a přiznávám, že reakce řady diváků svědčila o jejich spokojenosti, ne-li přímo nadšení. Z dětských diváků přede mnou se bavil asi čtyřletý chlapeček, druhý, o něco větší, se nudil. Největší zážitek mělo asi kolébce odrostlé robě, které děj komentovalo výkřiky „Pejsek!“ „Teta!“ „Haf haf!“ apod. Škoda, že ho rodiče tak brzy odnesli. I tak se s diváky stihlo rozloučit nadšeným „Pá pá!“, čímž se stalo hvězdou večera. Cesta Začarovaným lesem mi vybavila mé dětské zážitky z loutkového divadla, kdy jsem se prostyděla produkcí za pitvořící se dospělé ve jménu nás dětí. Teprve mnohem později už na prahu dospělosti jsem si cestu k loutkářům hledala a našla. V Začarovaném lese jsem ji ale málem zase ztratila.

Radmila Hrdinová

LS Bublanina Vsetín - Katerina Davidová: Začarovaný les

NEDÁTE SI BUBLANINU?

V malom sále ZUŠ Hronov, na maličkom javištiatku stojí maličký paraván s batikovanou zelenou oponkou, maličkými ihličnatými stromčekami na hornej lište, predstavujúci náznak lesa. Po obidvoch stranách paravánku je mesačík a slniečko namalované na kúsku kartonu z papundeklovej krabice.

Turistka, oblečená do teplákov a trička, s červenými podkolenkami a červenými teniskami, rozprestrie zelenú kúpeľňovú rohožku predstavujúcu trávnik, a začína pripravovať divadelnú bublaninu pre detských i dospelých divákov. Najskor nájde zabúdeného Gašparka, ktorý hľadá zatúlanú princeznu. Postupne vstupujú do hry ďalšie postavy, obvykle aktívne v rozprávkach pre deti. Vlk s Karkulkou, Ježibaba s perníkovou chalúpkou a sladkosťami pokazenými zubami, drak v tieňovej diere, ktorý sa zmení na nekomunikatívnu jašteričku. Nakoniec zabudnutú turistku v začarovanom lese rozprávkové postavičky zachránia a hlavná hrdinka sa ocitá na autobusovej zastávke.

Na záver predstavenia sa slniečko a mesačík premenia na siluetu hradu a autobusovú zastávku s odoberacím symbolom autobusu. Autobus s turistkou odchádza a Gašparko s princeznou miznú v bráne hradu. Začarovaný les končí šťastným happyendom.

Takto príjemne vyzerá divadelná bublanina na prvý pohľad. Pri detailnejšom pozorovaní však vystupuje na povrch samostatnosť zvolenej divadelnej koláže, jej nízka schopnosť nadviazať kontakt s divákom. Predstaviť sa síce stále zdanlivo oslovuje publikum, ale vo svojom zmechanizovanom výkone žiadnu spätnú väzbu od publika ani neočakáva, dokonca pokiaľ sa spätná väzba náhodou dostaví, posobí pre ňu rušivo a nepríjemne. Predstavenie síce vyzerá ako divadlo pre deti – ako „mateřinka“ –, ale rezignáciou na detskú reakciu sa stalo obyčajnou exhibíciou dvoch herečiek, ktorým však nemožno uprieť správne typové obsadenie.

Divadlo pre deti by malo rešpektovať detského diváka, divadelná bublanina musí deťom tiež čuť.

Ján Zavarský

3XPRO

**Kateřinu Davidovou,
autorku, režisérku,
scénografku a herečku**

Jak vznikla a existuje Bublanina?

Obě jsme učily na ZUŠ ve Vsetíně a byly jsme hrubě nespokojené s tamní atmosférou. Tak jsme si před třemi roky založily vlastní takové vzdorovité divadélko, které jsme „bublavě“ nazvaly Bublanina. Zajímá nás setkávání předmětů, příběhů, dospělých lidí a dětí. Hrajeme sice mé autorské texty, ale vždy se jedná o různé variace našich oblíbených pohádek z dětství. Barbora je dnes už mimo ZUŠ, vede dramatickou a estetickou výchovu ve vsetínském Bubuklubu dětské kultury, já jsem zatím stále na ZUŠ, kde vedu výtvarnou výchovu. Hráváme pro mateřské školy a na různých akcích pro děti.

Jak vznikla inscenace Začarovaný les?

Často spolu jezdíme do přírody. A protože pracujeme s dětmi, různé pohádkové postavičky a jejich příběhy nás provázejí až tam. A tak jsme spojily své osobní příběhy s těmi pohádkovými, které máme rády. Jde o hru s předměty a o fantazii, skrze něž komunikujeme s našimi diváky i samy se sebou.

Jak spolu dvě téměř čtyřicetileté „holky“ a „úči“ v jednom souboru vydrží?

Dobře. Každá žije jinde a jinak, ale kamarádíme se přes všechno možné – přes vaření, chalupaření, obě máme dřevěné chalupy, obě máme společné zájmy a obě jsem si prošly těžkým obdobím na ZUŠ. A když je nám nejhůř jdeme do jedné vsetínské hospůdky na americké brambory, anebo si upečeme bublaninu.

hul

MEDAILON

Duo dvou loutkohereček – Kateřiny Davidové a Barbory Dohnálkové – ze Vsetína. Jako soubor existují od roku 2003, mají za sebou dvě inscenace – Pohádkové hašteření, s nímž byly na Loutkářské Chrudimi v roce 2004, a Začarovaný les.

Bublanina

Žlutky utřeme s cukrem do pěny, postupně vmícháváme olej a mléko, mouku smíchanou s práškem do pečiva a nakonec tuhý sníh. Vlijeme na vymazaný a vysypaný pekáč, poklademe ovocem a pečeme v mírně přehřáté troubě asi 25 minut. Vychladlou bublaninu pocukrujeme.

BABIČČINA RADA: OVOCE OBALTE V MOUCE, NEBUDE KLESAT!
Dobrou chuť.

TAK TO VIDÍM JÁ

Veronika Luková

by, banánky...

Moc hezká tečka za náročným dnem. S úsměvem jde všechno líp J. A posléze jdu zkontrolovat lodní zásoby, banánky...

Sandra Kotisová

Bylo to úžasný. Vzala jsem to se vším vředy a DĚ-KUJI! Příští rok jedu do Rumunska a neberu si s sebou banánky v čokoládě, ale toaleták.

Vítek Herzina

Tož do Rumunska se starou už nemusíme. Lidi, to byla paráda, toto! Jsem se takhle nezasmál, ani nepamatuju. Naposled jak sousedovi sežralo prase kalhoty. No hlína to byla. Teda ty Karpaty, myslím. Stará moc pozdravuje, děkujem. (v.a.d, a soukromě taky děkuju, bylo to úžasný, až vám závidím, fakt)

Linda Kotisová

Skvělý, úúúžasný a prostě dokonalý! Děkuju V.A.D.!

Princezna Verunka

Díky, díky, díky! Za ne skutečný úsměv na mé tváři, prokrvené ruce a výbornou náladu. Úžasný dárek pro nás všechny.

Hana Mášová

Hravá čistá sranda. Už se těším, až s kamarády vyrazíme na vandr. Rádi chodí po horách. Určitě budu při té štrapáci vzpomínat na V.A.D. v Karpatech.

Miroslav Topenčík

Klobouk dolů před mozkiem, který to vymyslel. A samozřejmě před herci. Zatím asi to nejlepší, co jsem viděl.

Petr Kolář

Výborný začátek, dobré pokračování a před znovu výborným koncem pro mě trochu hluchá místa. Ale skoro bych se teď do Karpat jel podívat.

NETAJEMNÁ POHLEDNICE Z KARPAT

Kladno je zvláštní město. Kdysi mělo (anebo ještě má?) hokejový tým, který se nazýval SONP. Nikdy mi nebylo jasné, co tato šifra znamená. A nyní tam již deset let existuje Divadlo V.A.D. a já opět nevím, co ta zkratka znamená. Když jsem včera viděl jeho představení – které notabene má vad i v názvu – opět jsem moc moudrý nebyl.

Velmi špatně se píše o něčem, co je „zapouzdřeno“ samo do sebe, co používá kódy a vazby, jimž rozumí v podstatě jen „zasvěcení“ a ostatní mohou jen odhadovat jejich překvapivost, pikantnost, humornost, nadsázku či razanci. Jsou-li ovšem vůbec jaké. V sále měli Kladenští naštěstí většinu příznivců a stejně naladěných či znalých diváků, a tak reakce byly vstřícné. Nejvíce pochopitelně při nahranych čteních a projevech profesora Jana Císaře. Ty nemohly zde nezapůsobit, při nich se pochopitelně „chytal“ každý, kdo na JH či na některém amatérském lektorovaném festivalu strávil aspoň jedno odpoledne. Dokonce se odvažuju tvrdit, že tyto projevy by zafungovaly vždy a všude, neboť profesor Císař je skvělý rétor a vášnivý performer, čehož už kdysi využil i režisér Petr Lébl v televizním Studiu Kroměříž. Přál bych profesorovi Císaři i nám – divákům – více příležitostí setkat se s jeho chytrým, sebeironickým a velmi sofistikovaným, intelektuálně-kabaretním performerstvím. Za toto pozvání do jejich inscenace je třeba vzdát Kladenákům hold.

Zbytek představení však měl – aspoň pro mne – více vad než klad. Divák sleduje jakýsi výlet divadla do rumunských Karpat po stopách románu Julese Verna Tajemný hrad v Karpatech, jehož části čtené profesorem Císařem zaznívají z reproduktoru. Dva hlavní mužští představitelé neustále vymýšlejí, jak napsat novou hru a připraví novou inscenaci, a divák záhy pozná, že tato „příprava“ – cesta do Karpat – je už právě tím textem a tou inscenací. A tak jsme svědky jakéhosi divadla

na divadle či spíše simulované reality na divadle, kdy není jasné, co je deníkovým záznamem a co tvorbou. Text není nijak výrazně strukturovaný, hlášky i humor jsou primitivní, děj banálně přímočarý. Herci prostě na každé zastávce svého výletu hekají, pokoušejí se o slovní vtipy a po chvíli pokračují dál. Do toho se postupně začínou objevovat i divadelní (herecké) výjevy z Verneova románu. Ty však působí jako přihlouplá fraška z pseudofolklorního lidového divadla – asi jako když pražští sklepáci parodují venkovské ochotníky. Nakonec se obě roviny zčásti propojí, ale způsobem tak nenápaditým a – opět – přihlouplým, až je mi stydno. Popisnost, doslovnost, monotónnost, slovní fádnost, výtvarnou unylost a hudební kýčovitost, tak bych charakterizoval tuto „hru“ – snad parodii reality show – a její inscenaci.

Před rokem zde na JH vystoupil improvizáční soubor Láhor/Soundsystem s projektem 100procent alibi. Navenek šlo vlastně o velmi podobný pseudorealistický přístup. Také se tam ploužila uzavřená skupina kamarádů s batohy a „cosi“ řešila. Ovšem v jejich případě šlo za prvé o improvizaci a za druhé o daleko podstatnější témata a otázky. A překvapivější, odvážnější řešení. Tajemný VAD v Karpatech byl pro mne herecky stejně rozpačitou, ale tím, že šlo o narežirovanou, předem napsanou a nazkoušenou věc, nepříjemnou divadelní prací. O tématu nemluvě.

Vladimír Hulec

V.A.D. Kladno - Lupinec & Co. podle Julese Verna: Tajemný VAD v Karpatech

CESTA DO HOR

Jules Verne a jeho gentlemani, vybavení různými přístroji, tropickými helmami, puškou, lupou, několika zrnky obilí v kapse a věrným sluhou jakožto komickou postavou je nestárnoucím – či spíše věčně postarším – průvodcem mnohých generací světem, vědou a technikou. Jeho texty působí dnes už rovnou jako parodie, podobně, jako třeba texty Arthura Connana Doylea. V tomto duchu jeho Tajemný hrad v Karpatech došel filmového zpracování v režii Oldřicha Lipského: pozoruhodností tohoto filmu byla Gabriela Beňačková, zpívající árii osudové pěvkyně ve vymyšleném jazyce.

Cesta do hor je obrazem cesty k sobě samému, to je fakt známý z mytologie všech kultur. Pro nás Středoevropany těmito iniciačními cestami po mnohé generace byly cesty do rumunských hor: tady ještě dodneška je neporušená příroda a lidé, kteří žijí způsobem, který my už nejméně celé století neznáme. Bylo to do Rumunska – a snad dodnes je – levné a dobrodružné. Inscenace Tajemný VAD v Karpatech to obě slučuje. Pracuje s archaickým – historicky prvním – překladem verneovky do češtiny, vlastním textem, zveršovaným jednoduchým, až insitním způsobem, s dialogy mezi členy turistické výpravy divadelního spolku do Karpat, jež jsou zřejmě zapsaným výsledkem kolektivní improvizace, a jedním divadelně kritickým monologem. Příběh výpravy divadelního spolku do Rumunska se postupně propojuje s příběhem verneovky, až skončí velkým finále, kde turisté splynou s postavami verneovky v grandiózní pantomimické scéně. Ačkoliv všechny komponenty inscenace vznikaly zřejmě v procesu kolektivní tvorby, výsledek je přesný, ukázněný, strukturovaný v několika nejen dějových, ale i významových rovinách. Na Jiráskově Hronově pochopitelně zabírá text verneovky čtený divadelním teoretikem Janem Císařem, ke chvále interpreta je ovšem třeba říci, že archaický text je v nahrávce čten se smyslem pro poezii a bizarnost textu a s precizní artikulací. Divadelně kritický vstup profesora Císaře je v inscenaci zařazen v místě, kdy potřebuje

nový impuls. Podobnou funkci v jiném místě inscenace má také taneční snové vystoupení Lenky Novotné, které vnáší do inscenace moment krásy a čisté poezie. Verše, jimiž je vyprávěn Verneův příběh, jsou možná hodně prostomyslné a herci ne vždycky všechno uhrájí, ale člověk nakonec propadne rytmu a řádu celku, baví se naplněním neblahého osudu turistů i absurdně groteskním vyzněním verneovky.

Ke cti inscenace slouží zvládnutí a tematizace přestavby, početného jevištního personálu, světla i zvuku, nenápadné, ale promyšlené kostymování. Nic podstatně novějšího, než co říkal v jalových normalizačních 80. letech 20. století již zmíněný film Oldřicha Lipského, inscenace souboru VAD neříká, a stejně jako on je i toto divadlo chytrým, mírně ironickým a vůči klasikovi láskyplným zábavným večerem.

Dějová linie turistické výpravy pak připomíná scénář na Hronově přítomné Daniely Fischerové k filmu Vlčí bouda – ovšem jen do míry odkrytí povah a charakterů členů výpravy. Skutečné drama se mezi nimi odehrává, opravdové zkoušky vystavení nejsou. V tom se projevuje distanc od předlohy – romantik Jules Verne své hrdiny do nebezpečností vrhá a není jeho vina, že hrůzné instrumenty hraběte a jeho ďáblského pomocníka jsou nám dnes k smíchu.

Alena Zemančíková

3XPRO

**Kazimíra Lupince,
autora scénáře**

Proč sis vybral jako předlohu román J. Verne Tajemný hrad v Karpatech, když ho považuješ za literární brak?

Téma Karpat a hradu mě vzrušuje už dlouho. Ještě předtím, než jsem knihu přečetl a než jsem zjistil, že je to vlastně Verneovka, jsem o ní přemýšlel a představoval jsem si, jaký je asi její děj a jaká je její atmosféra. O atmosféře hlavně hrajeme. Brakovost knížky vidím v polopatizmu a neustálém omílání věcí, které už jsou dávno jasné, nebo které by si měl člověk dovodit sám. „Klasické“ zpracování příběhu si vůbec neumím představit – vlastně ta brakovost nutí k alternativnímu pojetí dramatizace. I známý český film příběh značně předělal – k lepšímu. Přemýšlel jsem, jak by taková dramatizace příběhu lákavého prostředím a atmosférou mohla vypadat a z toho vyšel princip hry „dramaturgie na divadle“. Hra vznikala, když byly naše děti tak malé, že jsem nemohl a nechtěl odjíždět pryč na delší čas, takže psaní scénáře bylo vlastně cestováním ve fantazii. I teď, když balím krosnu na představení, zažívám pocit přípravy cesty do hor. A ještě – hra je produktem období, kdy mě lákaly hry a témata odehrávající se venku. Příroda jako kulisa je nejen výzva scénografická. Zdá se mi, že je exteriér jakýmsi čistým plátnem, které dění na jevišti „estetizuje“.

S některými členy V.A.D. jste se skutečně vypravili do Karpat. Jaký zážitek jste si odtamtud přivezli?

Expedice byla ve znamení deště a sněhu, takže jsme si přivezli čerstvě zažité situace příznačné pro všechny typy nepohody, včetně bloudění.

Jak se ti při tvorbě scénáře veršovalo?

Nikdy jsem neměl sklon nebo talent k veršování, skoro by se dalo říct naopak. Když se ale ukázalo, že nám to zapadá do konceptu, zveršoval jsem většinu scénáře během dvou dnů v jakémsi osvětlení a co chybělo, zveršovali kolegové. Pak, když bylo potřeba něco pří- nebo pře-veršovat už mi to zase nešlo... Nutno dodat, že spouštěcím impulzem byly verše kolegyně Jasanky, na které si už ale nemůžeme vzpomenout.

ZuV.

MEDAILON

Soubor byl založen bývalými spolužáky z kladského gymnázia, za datum vzniku divadla se dá považovat 1. březen 1998, kdy proběhla v garáži rodiny Hruškových první zkouška hry Sága rodu Rassiní. Krátce nato nazkoušelo divadlo druhou autorskou hru Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka, se kterou se též představilo na JH. Následující jaro a léto roku 2000 se soubor ocitl se SÁGOU na soutěžních přehlídkách v Rakovníku a Písku a setkal se zde s fenoménem porot, které hodnotí představení. Následkem tohoto zážitku začalo V.A.D. o své dosud instinktivní tvorbě přemýšlet. Soubor se na JH představil také s inscenací Hotel Intercontinental a Rozmarinové léto.

www.divadlo-vad.cz

TAK TO VIDÍM JÁ

Sandra Kotisová

Představení, které mě v jevištním provedení absolutně neoslovilo a nebavilo

Vítek Herzina

Na tyhle prasárny, na ty my moc nejsme, to vám povím. Stará teda chtěla odejít hnedka zkraje, ale já chtěl vědět, jak to dopadne s tou opičkou. To byla špatnost od nich, tohleto. Stejnak za to můžou všechny tyhlety internety, já bych to zakázal.

Linda Kotisová

PROČ? Z představení jsem utekla dvacet minut před koncem a dívám se, že až tak pozdě. Bohužel to bylo natolik pozdě, že jsem byla zhnusena ještě dvě hodiny po. Absolutně nechápu, co tím chtěli sdělit.

Princezna Verunka

Toto představení zkrátka pro princezny není! I když text je vlastně vtipný, tím že mi je vše ukázáno, přestane to vtipné být. Nerozehráli žádnou situaci, a tím pádem to bylo velice nudné!

Hana Mášová

Dobrá hudba. Dobrá myšlenka. Ale. Jako by se česká upřímnost mýjela s německou poctivostí. Stydí se snad Češi brát některá témata vážně, že je halí do německého hávu? Hře by prospěla větší špetka české lehkosti. Aby se diváci nasmáli jen z rozpaků

Petr Kolář

Od začátku jsem dost zaraženě sledoval, o co jde... Zhruba od poloviny mě ale i to přestalo bavit.

Jana Kobesová

Přes velké sympatie k textu mě inscenace zklamala. Bez timeingu a důsledně vybudovaných situací to zkrátka nefunguje. A bez schopnosti herců srozumitelně artikulovat bohužel divák neznalý tohoto - dle mého soudu brilantního textu - jeho kvality jen těžko docení. Škoda.

NEJHODNĚJŠÍ MEDVÍDČI?

Pán Dr. Strotzer na úvodnom stretnutí s členmi lektorského zboru pre PC club naliehavo nám kládol na srdce, aby recenzie, ktoré budeme písať pre Spravodaj JH, poskytl čo najplastickejší obraz o inscenácii.

Obávam sa, že asi po prvý raz - a to na JH som sa zúčastnil možno aj tridsaťkrát - nebudem schopný tento pokyn naplniť. Harila Helmuta Kuhla /mnohí vedia, kto sa za týmto pseudonymom skrýva/ v tej podobe, akú sme videli včera, na to šancu nedáva. Pardon, dáva ale musel by som použiť slovník, ktorý je pre tento opus charakteristický.

Mnohí, aspoň trochu skúsení diváci prečítali elementárnu polohu a podobu príbehu, zaregistrovali predvážané situácie, ale sotva prečítali skutočný obsah inscenácie a textu, ktorý nepochybne má svoje kvality. Jednou zo základných predpokladov vnímateľnosti každého scénického opusu, je aby divák videl a počul. Nedeľné predstavenie Harily divákovi tieto základné atribúty odporelo. Do hľadiska došli akurát tie najbrutálnej-

šie vulgarizmy. Nič viac a nič menej. Považujem za zbytočné zaoberať sa režírnou intepretáciou, herectvom, scénografiou a vecami príbuznými, keď predstavenie - toto konkrétne predstavenie - nespĺňa najelementárnejšie predpoklady komunikácie medzi javiskom a hľadiskom.

Pre mňa, súkromne, puritánstvo skončilo sa vládou kráľovnej Victórie. Takže drsnosť, vulgárnosť zobrazovanej reality nerobí mi žiaden problém. Problém tohoto predstavenia leží niekde úplne inde. Istý český politik rád používal slovné spojenie - „hlboké nedorozumení“. Svedkom hlubokého nedorozumenia sme boli aj v tomto prípade.

Odpusťte, pán Strotzer! Ti medvídci nebyli vôbec nejhodnejší.

Vladimír Štefko

Nejhodnejší medvídci - Helmut Kuhl: Harila

INSCENACE SE PROSTĚ NEKONALA

Pokládám text s názvem Harila, jež napsal – tentokrát pod pseudonymem Helmut Kuhl - René Levínský za pozoruhodný.

Věnoval jsem mu v Amatérské scéně 4/2007 v dramaturgickém pendentu jisté interpretační úsilí založené na některých teoretických principech současné literární vědy, abych co nejfundovaněji dokázal kvalitu tohoto velmi nezvyklého textu.

Na tomto hodnocení trvám – a pokud někdo má zájem tento můj interpretační přístup a postup poznat, pak jej prosím, aby se s tímto mým článkem v AS seznámil. Což nečiním proto, že bych chtěl zvýšit odběr tohoto časopisu, ale prostě proto, že na základě představení, které jsme viděli v Hronově 5. srpna 2007 v 16.30 nelze ničemu z toho, co jsem napsal, uvěřit. Neboť na jevišti se odehrálo cosi, co jsem nepoznával. Byla to jakási skrumáž odehrávající se ve tmě a textu,

jenž tu má tak ohromnou, klíčovou konstitutivní roli nebylo prakticky rozumět. Základní, elementární informativní rovina zcela chyběla.

Viděl jsem inscenaci tohoto textu na Šrámkově Písku, která měla zcela jinou kvalitu. Proč se v tom odpoledním představení tak rozpadla, nevím. Je mně to samozřejmě velice líto, ale co se dá dělat. Stalo se. Rozebírat představení, scénický útvar jen na základě textu je prostě nesmysl. Takže se omlouvám všem, ale nemám vskutku o čem psát, neboť základní fakta jsem řekl: text pozoruhodný, mimořádný, výjimečný, ale jeho inscenace se prostě nekonala.

Jan Císař

3XPRO

režiséra Akrama Staňka

Jak jste objevil Nejhodnější medvídky?

Já je objevuju dodnes. V tuto chvíli už ale jako Nejhodnější medvídek, protože kdo s nimi jednou pek, už navždycky Nejhodnějším medvídkem je. Jejich slavné začátky s Elenou Štěpánovou jsem bohužel minul. Setkali jsme se až někdy, kdy se René Levínský rozhodl, že se jeden medvídkovský produkt zkusí zadat režisérovi-nemedvídkovi. Do té doby si své práce režíroval sám nebo David Doubek. Jeho kus, který se jmenoval Artikulátor, se rozhodl světit externímu režisérovi – mně. Jak ho to napadlo, nevím. Myslím, že viděl jedno představení, které jsem dělal s divadlem Pro100r, a které se jmenovalo Pomsta ruské sirotky, a že chtěl, aby ta inscenace byla obdobná komediální forma.

Jak se režírují Nejhodnější medvídky?

Je to takový zajímavý partner k práci. Určitě se nedají režírovat tak, že by jim člověk říkal, jak mají něco dělat. Tak to nejde. Je to sdružení intelektuálů, lidí s vyhraněným názorem na svět a je to otázka vždycky dialogu a diskuse a je to v tomto směru vždy docela velká škola. Nejhodnější medvídky není vlastně klasický divadelní soubor, ale spíše něco jako hnutí.

V čem vás přitahuje dramatik René Levínský?

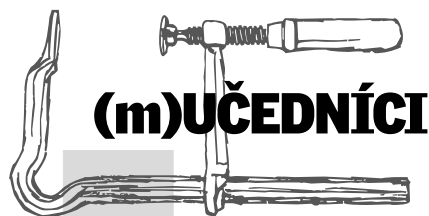
Hlavně svou péčí ke slovu a velikou chutí vyjadřovat se k zažitým schématům. Ať už tím, že ta schémata použije jinak, nebo je záměrně poruší nebo je záměrně popře, nebo je naopak použije v té jejich plné banálnosti. On se obrovským způsobem zajímá i o formu těch textů. Myslím si, že je to poměrně nezvyklé a žádného českého autora, který by takto konceptuálně přistupoval k psaní textu, neznám. René Levínský není jenom autor, ale je režisérovi partnerem. Snaží se – může-li – do koncepce inscenace režisérovi zasahovat. Má takové pravidlo, že každou jeho vážně psanou hru musí nejdříve zahrát Nejhodnější medvídky a pak ji teprve pustí do světa. Člověk od něj dostane nejenom text, ale i kompletní obsazení a soupis spolupracovníků, se kterými se musí pracovat. Nelze si vybrat někoho jiného. Ale mě to baví. Pracovat s ním a Nejhodnějšími medvídky je pro mě obzvláštní životní i divadelní radost, která s sebou nese spoustu dramatických, neukočirovatelných situací.

hul

MEDAILON

Nejhodnější medvídky existují od roku 1988. Od samého počátku patřil soubor k nejvýraznějším zjevům, jaké se na české divadelní scéně koncem tisíciletí objevovaly. Od počátku je pro ně typická hravá, groteskní, dadaismem inspirovaná bláznivá optika divadelních komentářů reality. Z jejich středu vzešel výrazný dramatický autor generace nastupující v devadesátých letech, dramatik mnoha jmen – Samuel Königgratz, Šimon Olivětín, René Lewinski, Stanisław Ignacy Lewinski, Arnalt Lionlöwe a vlastním jménem René Levínský, kvantový fyzik působící již delší čas v Německu. Je autorem mnoha grotesek, persifláží a travestií a také úspěšné hry Ještě pořád žiju s věšákem, plácačkou a čepicí.

Autorské právo a seminaristé

Doufám, že se nedostaneme do rozporu s autorským zákonem, když vám teď něco řekneme...

Je moc dobře, že tady seminář autorského práva je. Ochotníci musí v této oblasti začít pracovat profesionálně. Musíme respektovat, že autoři mají své práva a musíme se k nim chovat slušně.

Vladimír Urban

Ráda bych se dozvěděla o fungování těchto pravidel, abychom se nedostali do rozporu se zákonem. Také mě sem vede praktická stránka věci. Chci vědět, jak vybírat hru, když soubor není schopen autorsky psát. Je velice těžké najít hru, která by padla lidem na míru. V tomto bych se chtěla začít orientovat a ráda bych získala nějakou tu praktickou radu...

Vlasta Bobková

Nyní jsem na mateřské, učím dramatickou výchovu. Nejsem spokojena se svým zaměstnavatelem a přemýšlím o soukromé sféře. Tudíž problém autorského práva mě zajímá hodně.

Darina Heráková

Očekávám v podstatě takové seznámení s činností agentury DILIA a s praktickými záležitostmi: jak se dostat k textu, jak vyřešit otázku autorských práv. Zatím je to fajn, Lukáš Matásek povídá hezky, srozumitelně a mile.

Martin Bernátek

Seminář A jako AUTORSKÉ PRÁVO

CO NENAJDETE NA GOOGLU, TO POMALU NEEXISTUJE...

*L*eze prcek na vrbu podle Exupéryho...

*O*tevřete... Ááá. V Základní škole Palackého naproti cukrárně, kde se dobře nasnídáte, sídlí ve druhém patře seminář A. Autorské právo začalo trápit konečně i amatérské soubory a je to velmi dobře. Pokud o něm chcete vědět trochu víc, přijďte! Ale pozor: máte poslední příležitost dnes od 9 do 13 hodin. Lukáš Matásek velmi ochotně a mile zodpoví všechny vaše dotazy a velice příjemnou formou popíše základní činnost agentury DILIA. Povypráví také o tom, co můžeme, a co ne...

Prezentujete zde agenturu DILIA a seznamujete účastníky semináře se vším, co nabízí. Co byste chtěl, aby si seminaristé s sebou z Hronova odnesli?

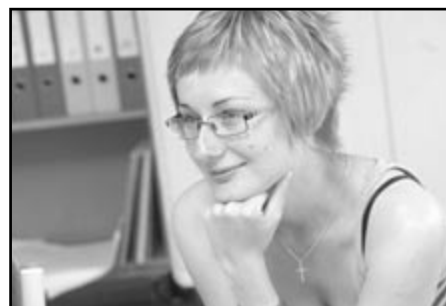
Důležité je, aby divadelníci v praxi dokázali použít informace, které jim tady říkám, aby se nebáli agentury DILIA nebo autorského práva obecně. Čili s námi potom v praxi komunikovali. Myslím, že to pomůže i jim. Nebudou se pak bát, že nad nimi visí nějaká hrozba, která může být reálná.

Se seminářem Autorské právo se začalo na JH už loni, zaznamenali jste během roku v DILIA zvýšený počet amatérských souborů, které se na vás obracejí?

Nedokážu to posoudit v souvislosti se seminářem na JH, ale rozhodně se rozšířil počet amatérů, kteří se na nás obracejí. Každopádně myslím, že je naše účast na JH prospěšná, protože si o autorském právu přečtou i lidé, kteří se semináře nezúčastní. Mimochodem jsou všichni zvědaví! Dnes probereme licenci.

Amatérské soubory si umí poradit s autorskými právy i tak, že si jednoduše změň název hry nebo napíšú tzv. na motivy...

Třeba Rádobydivadlo Klapý si své představení přejmenovalo na Liz a Betty. Předloha se tak nejmenuje. Přiznali alespoň autorství Elizabeth Fullerové, takže jsme

lehce došli k titulu. Horko těžko se dohledává inscenace, která dostane nové jméno a soubor neuvede autora. Ještě větší drzost je, když cizí věc lidé považují za svůj text. Přejmenovat hru a podepsat se pod ní, to je sprostárna non plus ultra!

**O autorském právu si vyslechla pár věcí
Lenka Novotná**

MLUVENÍ NENÍ JEN TECHNIKA

Seminář I jako Iniciace řeči je ve Velkém Dřevíči. Takže zrána se projdete krásným lesem, nadýcháte se čerstvého vzduchu a to se to pak hovoří...

Když jsme dorazili s Ivem Mičkalem, hovořilo se v semináři vášnivě. A to o představeních předcházejícího dne. On se totiž tenhle seminář netýká jen správné výslovnosti, ale spojuje v sobě, řečeno laicky – problematiku propojení formy a obsahu.

Ostatně dejme slovo Jaroslavu Kodešovi,

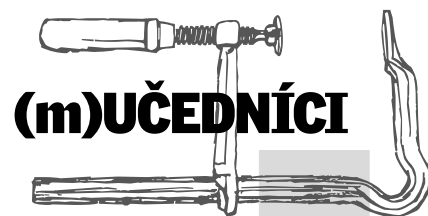

který seminář vede: „Ono se jedná o seminář, kde se samozřejmě dotkneme i hlasových záležitostí, ale současně se pokoušíme dělat hlavně interpretaci textu. To znamená, že se setkáváme s různými žánrovými texty, pokoušíme se o jejich interpretaci, ale také hovoříme o divadle a přitom si hlídáme techniku, artikulaci. A v souvislosti s konkrétními chybami v mluvení si říkáme některé zákonitosti a pravidla...“

V našem nahlédnutí jsme se tedy dočkali nejen oné odborné debaty o divadle, ale zažili jsme také tu opravdovou „iniciaci řeči“ vznikající ze skupinových her, ve kterých se spojuje pohyb se zvuky. Jinými slovy – rozcvička slouží k navození situací, kde si i dospělí mohou zablblnout (a jak rádi!), zbavit se bloků, uvolnit se a teprve poté dojít ke zklidnění v interpretaci konkrétních textů.

jas

CINTAT = MLUVIT JINÝ TEXT
DEKLAMOVAT = DEKLAMOVAT, KRASOŘEČNIT
HRÁT NA PLNOU HUBU = MLUVIT VELMI NAHLAS
MLÍT PANTEM = MLUVIT PŘÍLIŠ RYCHLE
PÍPAT = MLUVIT POTICHU
UMLUVIT = HLASOVÝMI PROSTŘEDKY
ZVLÁDNOUT AKUSTICKY ŠPATNÝ PROSTOR
VÝT (JAKO ŠÁKAL) = MLUVIT VELMI VYSOKÝM HLASEM
VORVANÁ HUBA = UNAVENÁ MLUVIDLA
ZPÍVAT = MLUVIT NA JEVIŠTI NEPŘÍROZENĚ

Dobří holubi se vracejí...

Jsem v tomto semináři už podruhé, ale tentokrát mám zase trochu jinou motivaci. Studuji produkci na DAMU a tak jsem loni byla v Téčku (divadelní technika) a letos, protože jsem začala mluvit na mikrofon, zvolila jsem tenhle kurs, abych se to dobře naučila. Dělal jsem si legraci, že od loňska mám nové zuby a potřebuju se s nimi naučit mluvit.

Tereza, 21 let

V tomhle semináři jsem proto, abych se naučila mluvit - což se mi může hodit jak na divadle, tak v životě, protože učím a přednáším.

Zuzka, 24 let

Jsem zvukař divadelního spolku, na Hronov jezdím pravidelně, a vždycky se chci něco nového přiučit. Tentokrát bych se rád naučil správnou výslovnost, artikulaci.

Jarda, 33 let, správce sítě

Jsem tu vlastně proto, že syn chce, abych s ním hrála. Takže jsem se přihlásila na seminář, abych si trochu osvěžila mluvu. Hodí se mi to i jinak, protože jako vychovatelka pracuji s dětmi.

Ivana, 46 let

Přijel jsem, abych si zdokonalil projev. A taky proto, že to tady mám rád, láká mě město i divadlo.

Kamil, 18 let

Kde jsi, Offe?

Výběr inscenací na JH bude vždycky předmětem zpochybňování a kritik. Ustálil se jistý systém, který – myslím – docela funguje. Přesto vzniká v sezoně řada dalších amatérských inscenací, jež se na přehlídky nehlásí nebo jimi do JH neprojdou, a přesto by zde být – troufám si tvrdit – měly. Pro témata, která otevírají, pro formu, kterou používají, pro divadelní myšlení, které nastolují, pro aktuálnost, kterou přinášejí, pro osobní postoje. Z toho důvodu – myslím – jsem si – vznikl před pár lety Off-program Hronova: dát prostor „inspirativním“ souborům, jejich projektům a inscenacím. Nabídnout prostor Vosto5 a jejich Stand´artu, nechat zde zahrát Kámen v době, kdy ještě nemohl ani uvažovat o postupech, pozvat Pachýře a Chroše, Rosena se Švarcovou či Aničku Duchaňovou pro jejich jistou divadelní „libost“ a „prčovnost“. A tak dále a tak podobně. Zdálo se, že po čase by se mohl Off stát plnoprávnou součástí JH. Loni už divák skoro nevěděl, co je In a co Off. JH se tak stával nejen prvotřídní amatérskou festivalovou „žatvou“, ale i fundovaným divadelním festivalem, který měl svá témata, provokoval k přemýšlení, nabízel možnosti, mapoval aktuální dění. Letos Off vymizel. Je opět jen Doprovodný program, který je spíše jakousi divadelní Popelkou, možností „tutové“ zábavy pro místní. Nic proti tomu, ale Off, to je značka, totem, symbol nekomerčnosti, neukotvenosti, neústupnosti, provokativnosti, svobody a nezařaditelnosti. Velmi sympatická značka. Chybí-li tu, chybí tu kus divadelního těla. Důležitý, podstatný kus. Dnes možná jedna z tepen, které vyživují divadelní srdce.

Nechci zde vyjmenovávat soubory a inscenace, které zde v rámci Off letos být mohly a měly. Mnohým, kdo mne zná, je víceméně jasné, na koho myslím, a hlavně, nic bych jejich vyjmenováním letos nezměnil. Nemá tedy smysl vstupovat na tento tenký led. I programový výběr Off bude mít vždy své zpochybňovatele a kritiky. Mně teď ale jde o samotný Off. Aby tu byl. Aby se stal každoroční samozřejmou součástí JH. Teprve pak se budeme moci bavit o Off-programu, kultivovat jej a hledat jeho dramaturgické zařazení, formu a rozměr. Tím, že letos Off není – a nezáleží na tom, zda pro nedostatek financí či z důvodu časových či prostorových – udělal Jiráskův Hronov krok zpět. Je to sice malý krok pro festival, ale velký pro amatérské divadlo.

Vladimír Hulec

ZASLECHNUTO NA PC KLUBU • DEN PRVÝ

Krvik Totr • Produkt

K Mě tam překázelo, že se to nezavršilo. Ta inscenace neměla konec a mohla takhle pokračovat ještě dlouho. (volně podle Štefka)

K Obě inscenace (i Dítě) nějakým způsobem přestaly – neskončily. (Christov) Antonín D.S. • Dítě – je to kabaret?

K My naši hru v podtitulu nenazvali autorská hra-kabaret. Ale představte si, že bychom naši inscenaci nazvali třeba rocková opera, tak by se tady asi rozvinula sofistikovaná debata o tomto žánru. (Švejda)

K Scénické dílo by mělo svou silou převládat jakýkoliv podtitul. (Štefko)

K Jána Zavarského znám už opravdu dlouho, ale ještě nikdy jsem neslyšel, že by v tak krátkém čase o sobě tolikrát řekl, že je idiot. Vaše inscenace nás prostě znejistila. (Zborník – redakčně upraveno)

Studio Dagmar • Čerokí

S Tradiční kukátkové divadlo je staré zhruba 400 let. A když chceme být netradiční, zvolíme arénu. Aréna je ovšem mnohem starší. (volně podle Zavarského)

S Vždyť se ta postava jmenuje Malý strom, tak nemůže vypadat takhle. (Zavarský)

S Možná měl ten polystyren symbolizovat umělohmotnost Ameriky. (Štefko – redakčně upraveno)

Divadlo Samé vody • Čekání na Alberta

d Improvizace je prostředek – k improvizaci směřoval, a to vás možná překvapí, už Stanislavskij – scénické bytí mělo vycházet z textu, ale mělo směřovat k samostatnému divadelnímu životu. (parafrázováno podle Císaře)

d Já jim osobně všechno odpouštím, protože improvizují. (Císař)

d Jako metoda je improvizace vynikající prostředek, ale přímá improvizace před diváky většinou nevede k zajímavému představení. (volně podle Štefka)

d Kde je rozdíl mezi panem profesorem Císařem a profesorem Štefkem? (Zavarský)

d Ten rozdíl je v tom, že pan profesor Císař improvizaci miluje natolik, že je za ní vděčný i v této podobě. (Štefko – redakčně upraveno)

JAK JSEM NEUDĚLALA ROZHOVOR S AUSTRALANEM

V novinářské práci se člověk občas setká s nepřekonatelnou zápletkou - to když nejde v první řadě o to udělat rozhovor, ale osobu, o kterou je zájem, najít. Přiznávám tedy bez mučení - mně se to nepodařilo. Nicméně jsem na cestě za hledáním svého Australana potkala nejružnější zajímavé lidi a přetoky...

Začalo to vlastně už v sobotu. Hostem letošního Jiráskova Hronova za organizaci AITA/IATA je jistý Australan - Mr.H. Tmavovlasý, subtilní, vždy s tmavými brýlemi a batohem. To byla tedy první indicie, podle které jsem pana H. začala hledat. Ale běda! Zjistila jsem, že potkávám nezvyklé množství tmavovlasých pánů různého věku s batohem. Několikrát jsem se vydala za takto identifikovaným „objektem“, abych prozkoumala, zda to je ten pravý. Vzápětí jsem ale vždy zjistila, že není. Další naděje mi kynula ve chvíli, kdy jsem se dozvěděla (alespoň jsem se domnívala), kde „objekt“ bydlí - a dokonce s kým. Napsala jsem tedy (v angličtině) lístek s výzvou, abychom se sešli v pravé poledne před divadlem. Jaké bylo mé překvapení, když mě v danou dobu oslovil pan profesor Císař s tím, že jsem lístek dala na jeho dveře. Prý se dost

podíval, proč ho žádám o schůzku a ještě navíc v angličtině! V tu chvíli se připojil pan profesor Laurin a společně se pokusili mi mého Australana nahradit svými exkursy do australského divadelnictví. Já však trvala na svém... chci svého Australana. Nepomohlo ani, když jsem našla jeho spolunocležníka - ten sdělil, že pana H. viděl asi tři minuty, když se v pokoji míjeli a vůbec netuší, kde by mohl být. Zkrátka a dobře - připadala jsem si jako špatný detektiv, který sice nachází stopy pronásledovaného, ale v době, kdy už je dotyčný na zcela jiném místě. Postupně jsem do pátrání zapojila ještě další a další osoby, z nichž některé jen z doslechu věděly o přítomnosti pana H. na Hronově, jiné ho dokonce spatřily. Pro mě ale Mr.H. zůstal tajemnou - v podstatě virtuální - osobou. Dnes už je prý v Paříži...

jas

VÝSTAVA „SETKÁNÍ“

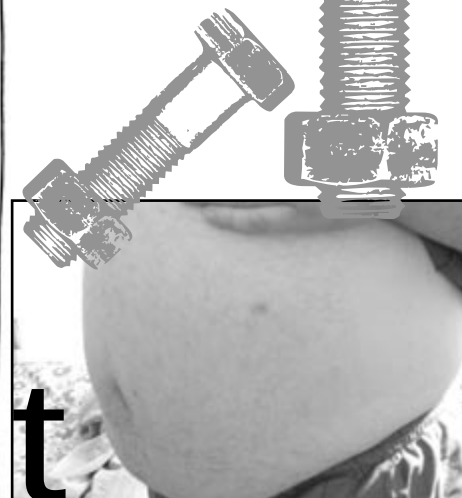
*C*htěl bych upozornit účastníky 77. JH, že v době konání divadelního festivalu probíhá v náchodském regionálním muzeu výstava, která chce připomenout nedožitá životní výročí dvou významných hronovských umělců.

Prof. Jan Špáta by se v letošním roce dožil 75 let a akademický malíř Ivo Švorčík 70 let. Prof. Jan Špáta byl známým scénáristou, režisérem a kameramanem dokumentárních filmů. Natočil přes sto autorských filmů a získal více než osmdesát cen a uznání z českých i mezinárodních festivalů. Napsal i několik zajímavých knih. Je čestným občanem města Hronova a ke svému městu měl vždy vřelý vztah. Akademický malíř Ivo Švorčík byl regionálně známým a uznávaným malířem, grafikem a také novinářem v okresním tisku. Jeho vtipné články, doplňované karikujícími kresbami, přitahovaly zájem čtenářů. Byl bezesporu velkým malířským talentem, což dokazovala řada výstav a uznání. Celý život prožil v Hronově, kde také byl platným členem kulturní veřejnosti. Výstava „Setkání“ má oba umělce připomenout, ukázat část jejich díla a hlavně představit oba jako vzácné osobnosti.

**VÝSTAVA JE OTEVŘENA V NÁCHODSKÉM REGIONÁLNÍM MUSEU NA MASARYKOVÉ NÁMĚSTÍ Č. 28
DENNĚ OD 9:00 DO 17:00, V DOBĚ OD 4.8. 2007 DO 31.8.2007.**

Ing. Miroslav Houštěk
Občanské sdružení KRUH v Hronově

DIVADELNÍ ŠPE®KY

soutěž

Nejvtipnější vyhrává

Posílejte SMS
721 355 490

POROTA = REDAKCE
VÝHRA = ÚŽASNÁ (PO KAŽDÉM KOLE)
KRABICE NA NÁPADY = SÁL JOSEFA ČAPKA
E-MAIL = ZPRAVODAJ.JH@CENTRUM.CZ

Cenu (tričko), nechť si autor vyzvedne v redakci. Blahopřejeme!

Z dalších došlých bublin:

Karle, představ si, v Čapkách dávají ke každé vstupence pivo zdarma. Soudruzi, ty příspěvky na divadlo už je fakt potřeba schválit.

Co? Triton má zavřeno? To je horor!

Kde je víno? Voli ho vypít. Už 77. Hronov? No jo, je to náš ročník...

Pepooo! Usměj se, ať vyhraju tričko...!?!?

Ludánku, kdo je víc: manželka nebo máma?

Ale to ti říkám, hošánku, do toho PC dneska půjdes!

Tak tos fotil ty? Jen počkej!

Dnešní obrázek:

Vodáci Hronov zvou na

Večerní projížďky po Metuji

STŘEDA 8. SRPNA 2007 OD 21.00 DO 22.30 HODIN
PÁTEK 10. SRPNA 2007 OD 21.00 DO 22.30 HODIN
SOBOTA 11. SRPNA 2007 OD 21.00 HODIN
NÁSTUPNÍ MÍSTO: U CUKRÁRNY U MOSTU

TAJEMNÝ VAD V KARPATECH

Ano, Kladeňáci tam byli, ty věci se dají zažít jedině v Transylvánii. Mně můžete věřit, já tam za pár dnů mířím po pětadvacáté.

Mimoходом, byl tam se mnou i profesor s císařovnou - a taky bylo znát, že ví, o čem mluvím.

Takže Kladeňákům díky za skvělou ptákovinu - a kdyby jim někdo nevěřil, může se s mou partou vydat do pohoří Maramureš, vyrazíme 16. srpna na deset dní a mám ještě dvě místa.

Pepa Tejkl (T: 602 527 076)

smSpoeSie

Proti všem

Hronovem jdem.

Proti všem!

Jdem Hronovem.

Za proudem...

A.J.

Básně posílejte na:
604 433 485

PINDA = MÁLÁ ROLE

NĚKOLIK STATISTICKÝCH ÚDAJŮ O KLUBU (NEJEN) MLADÝCH DIVADELNÍKŮ 77. JH 2007

O pobyt na Jiráskově Hronově v Klubu (nejen) mladých divadelníků projevilo zájem cca 430 uchazečů, kteří se hlásili do 16 různých tematických seminářů, z nichž jeden musel být krátce před zahájením JH odvolán (UFO = Unikátní Francouzská Inspirace - seminář pouličního divadla) a navíc jako kmenoví posluchači tzv. Problémového klubu.

Největší zájem byl o seminář K (jako Komunikace) Daniely Fischerové. Hlásilo se do něj na preferenčním místě nejméně 64 seminaristů (poslední došlé přihlášky již nebyly evidovány), což je tak na tři samostatné semináře.

Ke dni zahájení Klubu (nejen) mladých divadelníků (2. 8.) byl stav 339 osob, tj. po včasném odhlášení těch, kdo museli své přihlášky z nejrůznějších důvodů zrušit. Z nich bylo 210 nejpočetnější věkovou skupinou od 17 do 25 let (cca 62%), 63 seminaristů (cca 18,6%) bylo ve věku od 26 do 35 let, 46 (cca 13,6%) seminaristů starších 36 let, a to takřka v celém spektru let narození až po ročník 1941, procentuálně nejmenší část tvořili účastníci pod 18 let věku, jichž bylo 19 (5,6%).

V rozpětí mezi nejmladší seminaristkou (Juliánou Vališkovou doprovázenou rodiči) a nejstarší (Azalkou Horáckovou) je 51 let.

KDYBY SE DOSTAVILA NEJSTARŠÍ PŘIHLÁŠENÁ ŠESTAŠEDESÁTILETÁ SEMINARISTKA, BYLO BY VĚKOVÉ ROZPĚTÍ PLNÝCH 55 LET.

**Poměr mužů a žen je obligátní, zhruba 1:2,
přesněji cca 38 % mužů a 62 % žen.**

Vůbec poprvé se do Klubu (nejen) mladých divadelníků JH přihlásilo 145 posluchačů (43%), opakovaně 194 (57%). K pravidelným návštěvám Problémového klubu se přihlásilo 130 zájemců (cca 38%).

Milan Strotzer

KŘEŠT SVĚTLA A ZVUKU

Ve Slavii včera bouchalo šampaňské! Zrodila se totiž nová publikace nazvaná Světlo a zvuk v rukou tvůrců divadelního představení.

Vydána byla za podpory Ministerstva kultury ČR. Na uskutečnění projektu se dále podílely ADA (Amatérská divadelní asociace) a iAMOK (informační server „Amatéri o kultuře“). Velké poděkování patří také Františku Zborníkovi, který knihu pokřtil před začátkem představení Liz a Betty, a Milana Strotzerovi. Oběma jmenovaným jsou autoři publikace vděční za četné připomínky a odborné posudky.

Devadesátí stránková publikace, kterou napsali Pavel Hurych, Jaroslav Vondruška ml. a Rudolf Felzmann, nabízí divadelníkům nejen pohled do historie divadelního osvětlení, ale především rady a informace o současné technice. Dočtete se o barevném svícení, černém divadle, ale také o zvuku, pracovních činnostech zvukaře, mixážních pultech, bezdrátových systémech a o spoustě dalších zajímavých a užitečných věcech z oblasti divadelního svícení a zvukařiny.

Čerstvě pokřtění publikace je k dostání ve stánku ARTAMA, který nabízí celou řadu dalších zajímavých knížek. Neváhejte a navštivte stánek před Jiráskovým divadlem.

Zítřka

PONĚLÍ 6.8.2007

9:00 - 13:00 - semináře a dílny

dp 10:00 - Park Aloise Jiráska
Malé divadlo Praha
O RŮŽENCE

zp DP 13.00 - Před divadlem
Divadlo Bez střechy Ostrava, Divadlo akce
DĚDICTVÍ

14:00 - 16:00 - Jídlna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

dp 13:00 - 13:40 (C), 15:15 - 15:55 (A), 19:20 - 20:00 (D), 23:15 - 23:55 (B) - plenér mezi divadly
Divadlo Kufr Brno Kolektiv souboru:
TANČÍČEK ADUŠTADÁŠI

zp 14:00 - 15:00 (C2), 17:00 - 18:00 (C1), 20:45 - 21:45 (B2) - Základní umělecká škola
LS Čmukaři Turnov Pavel Traub:
ZVYRÁTKA ZA TO NEMŮŽOU

zp 14:00 - 14:55 (A) - Sál Josefa Čapka
Studio Divadla Dagmar a pedagogické školy Karlovy Vary H. Franková na motivy F. Fenelonové:
KDYBY BYLO NEBE

dp 15:00 - Park Aloise Jiráska
Malé divadlo Praha
O KOHOUTKOVI A SLEPIČCE

zp 15.15, 19.20 - před Sálem Josefa Čapka
Divadlo KUFŘ Brno - nonverbální představení dvou rozpustilých holek
TANČÍČEK AUDIŠTADÁŠI

zp 15:30 - 16:15 (D), 19:30 - 20:15 (B) - Slavie
Soubor Evrybáby Plzeň Evrybáby:
OSMÁ SEDÍ U STOLU, POJÍDÁ MOU MRTVOLU

dp 16:00 - Park Aloise Jiráska
Divadlo Bez střechy Ostrava - scénicko-historický šerm
DĚDICTVÍ

zp 16:30 - 17:35 (B+C2), 19:30 - 20:35 (A+C1) - Jiráskovo divadlo
Divadlo mladých Záhřeb, Chorvatsko P. Charlton:
VLČÍ CHLAPEC

dp 17:00 - Park Aloise Jiráska
Koncert hudební kapely pod vedením E. Drtiny
SWING SEXTET

zp 17:00 - 19:05 (A), 22:00 - 23:05 (D) - Sál Josefa Čapka
Rádobydivadlo Klapý Peter Shaffer:
EQUUS

dp 19:00 - Park Aloise Jiráska
Divadelní představení DS při MKS Č. Kostelec - tragikomický příběh stárnoucích dam
NEJSTARŠÍ ŘEMESLO

22:00 - Učebna v ZŠ na nám. ČSA
Diskusní klub (DK)

Vaše stížnosti - naše přání...

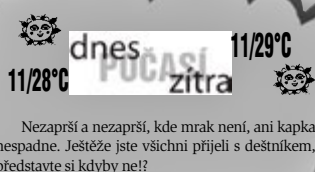
Na Jiráskově Hronově sice Kniha přání a stížností neexistuje, nicméně platí tu staré známé pravidlo: ať se kdekoli sejde větší množství lidí, nějaká ta stížnost se vždycky vyrojí. A tak i my jsme zaznamenali ať už na štábu, tak i mezi lidem festivalovým stížnosti na věci, které nějakým způsobem znepříjemňují život těm druhým.

Jedna ze vznesených připomínek apeluje na maminky s velmi malými dětmi, aby uvážily, zda jejich potomek vydrží na představení, aniž by rušil ostatní pláčem či výkřiky. Je jasné, že jinak která chce představení vidět „odložit“, jinak ti, kdo si kážou představit a takový při uměleckém zážitku

Druhá z připomínek na jednotlivá představení zaujmout místo nikoli 5 minut předem, aby organizace obsazených míst šanci čekají-

A do třetice je tu letitý problém spojený s účinkujícími soubory, nespokojenými se sálem, kde vystupují. Málokdo si asi dovede představit, jak obtížné je pro organizátory vyhovět všem požadavkům účinkujících, pokud jde o čas a místo jejich produkce. Ideální by bylo, kdyby si soubory, které se pokusí zabojoval o účast na příštím ročníku JH, už teď poznamenaly, že 78. ročník se bude konat v termínu 31.7.-9.8.2008 a tento čas si pro JH celý rezervovaly.

Ohleduplnost, ke které neustále vybízí dr. Strotzer, rozhodně není prázdným slovem - při takovém počtu účastníků a tak nabitém programu je jí opravdu třeba.

Nezapříši a nezapříši, kde mrak není, ani kapka nespadne. Ještěže jste všichni přijeli s deštníkem, představte si kdyby ne!?

dnes**PONDĚLÍ 6.8.2007**

9:00 - 13:00 - semináře a dílny

14:00 - 16:00 - Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

zp 14:00 - 15:00 (A2), 18:00 - 19:00 (B1), 20:30 - 21:30 (A1) - Základní umělecká škola
LS Čmukaři Turnov Pavel Traub:
ZVYRÁTKA ZA TO NEMŮŽOU

zp 14:00 - 15:55 (D), 18:15 - 20:10 (C) - Slavia
Rádobydivadlo Klapý Liz Fullerová:
LIZ A BETTY

zp 14:00 - 14:55 (C), 16:30 - 17:25 (B) - Sál Josefa Čapka
Studio Divadla Dagmar a pedagogické
školy Karlovy Vary
H. Franková na motivy F. Fenelonové:
KDYBY BYLO NEBE

dp 14.55, 18.00 - Před divadlem
Divadlo Bez střechy Ostrava - scénicko-
historický šerm
DĚDICTVÍ

zp 15:30 - 17:55 (A+C1), 20:30 - 22:55 (B+C2)
- Jiráskovo divadlo
DS Žlutice Jaromír Břehový:
REJŽÁK Z PRAHY

dp 17.00 - Park Aloise Jiráska
Zahraje melodie v aranžmá V. Hybše
FESTIVALOVÝ BIG BAND

dp 19.00 - Park Aloise Jiráska
Divadlo Bez střechy Ostrava - scénicko-
historický šerm
DĚDICTVÍ

dp 20.00 - Předstání Sálu Josefa Čapka
Koncert šansonové kapely, zpívá Lucie
Peterková
6 NACHODNÍKU

23:15 - Učebna v ZŠ na nám. ČSA
Diskusní klub (DK)**VČP** Východočeská
plynárenská**RWE Group****WIKOV MGI****Marius Pedersen****TSR** TSR Czech Republic s.r.o.

zp - základní program
dp - doprovodný program (Bude-li přšet,
program se přesouvá do WIKOV ARÉNY)

mít na to čumák = dobře pochopit
mrckovat = naivně přehrávat
Neser se s tím! = hraj rychleji

odprdnout někoho = někoho při hře „odbourat“, zcela ho vyvést z míry
vybunzírovat = rozčilit někoho velice

Divadelní hantýrka

Na to nezavřel

Berani a Raci počítejte dnes s nutnou
improvizací, která by vás ale lehce mohla
přivést k **Rybám**, které by z toho byly
úplně vedle. Vedle sebe by pak mohly
očekávat **Blížence**, **Kozorohy**, **Střelce**
a dokonce i **Vodnáře**, kteří budou ve všem

celé pondělí
plavat. Váhy
nejenže budou
na vážkách,
ale nebudou
mít sílu si ani
na váhu vlézt.
Štíři se protan-
čidnem, možná
Lvem. Panny
nehrajte to
na ty **Býky!**
Býci nedejte se!

Vaše Hvězda Jasná

zavřeno**hoof dramatic****ZPRAVODAJ**Zpravodaj 77. Jiráskova Hronova 2007
Vydává organizační štáb.

Redakce: Zuzana Vojtíšková (šéfredaktorka), Jana Soprová,
Lenka Novotná, Vladimír Hulec, Ivo Mičkal (fotograf),
Michal Drtina (sazba a grafika)

Výtvarník JH: Rostislav Pospíšil**Oficiální stránky festivalu:** <http://www.hronov.cz>**E-mail redakce:** zpravodaj.jh@centrum.cz**Tisk:** KIS Hronov **Cena:** 10,- Kč**Redakční uzávěrka:** 6. srpna 2007 v 5:46h**Vychází:** 6. srpna 2007 ve 14:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!!!

divadelní (s)klepy